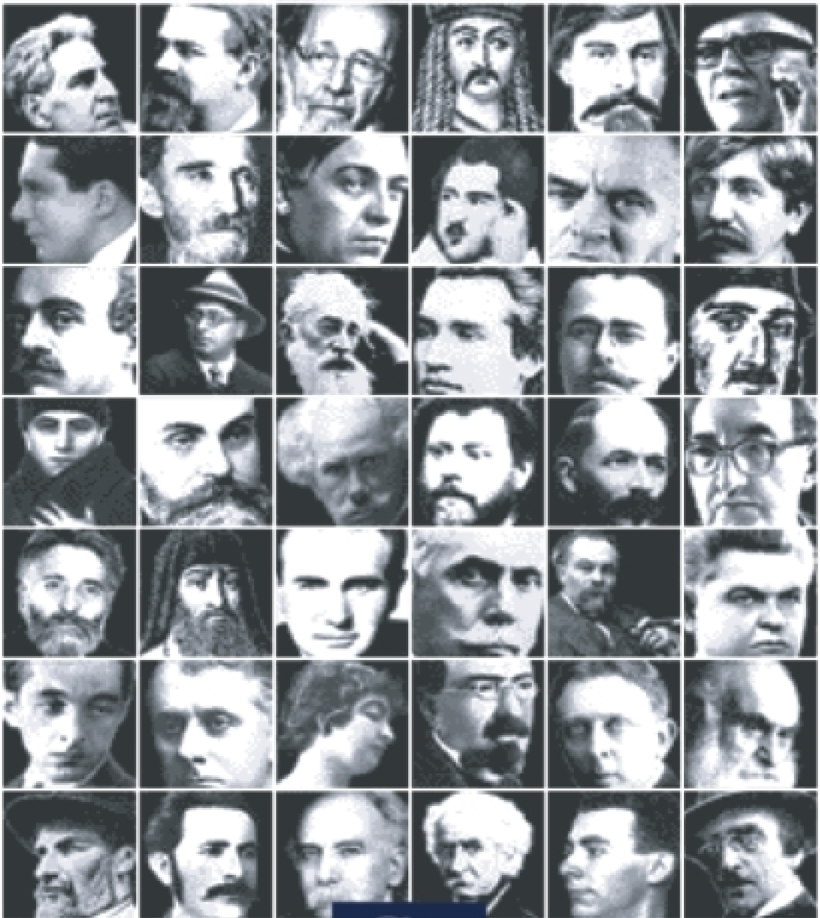
biblioteca școlarului

G. CĂLINESCU

ISTORIA LITERATURII ROMÂNE COMPENDIU

Litera

biblioteca școlarului

George
CĂLINESCU

ISTORIA LITERATURII ROMÂNE

compendiu

Litera
INTERNAŢIONAL
BUCUREŞTI — CHIŞINĂU

TABEL CRONOLOGIC

1899 *19 iunie S-a născut, la Bucureşti, un fiu al Mariei Vişan, George, pe care mai târziu, când acesta împlinea 8 ani, l-a înfiat Constantin Călinescu din Iaşi.*
Copilăria şi-a petrecut-o la Bucureşti şi, ceva mai târziu, la Botoşani.

1906 Şcoala primară la Iaşi.

1908 Familia mutânde-se la Bucureşti, micul George se înscrie la gimnaziul „Gh. Şincai“.

1914 Elev al gimnaziului „Dimitrie Cantemir“.

1915 Elev al liceului „Gh. Lazăr“.

1918 *Susţine examenul de bacalaureat la liceul „Mihai Viteazul“ din Bucureşti.*

1919 Începe studiile la Facultatea de Litere şi Filozofie din Bucureşti, unde învaţă limba şi literatura italiană. Şef de catedră era Ramiro Ortiz, decan — Dimitrie Onciul. Printre profesori: Nicolae Iorga, Vasile Pârvan, P. P. Negulescu, Mihail Dragomirescu, Ovid Densusianu, Eugen Lovinescu.
31 mai În revista „Sburătorul“, la rubrica „Corespondenţă literară“, este publicată o strofă din poezia Fluturaşul *a lui G. Călin.*

1921 Paleograf-bibliotecar la Arhivele Statului din Bucureşti.

1923 Trece examenul de licenţă la limba italiană.
Apare în traducerea sa Un om sfârşit *de Giovanni Papini.*

1924 Debutează în critică la revista „Roma“, condusă de Ramiro Ortiz.
Este profesor provizoriu la liceul „C. Diaconovici-Loga“ din Timişoara.
Bursier al Şcolii Române din Roma, condusă de Vasile Pârvan. Cutreieră Roma antică şi muzeele, răsfoieşte toată biblioteca antico-arheologică din şcoală, are acces la Biblioteca Vaticanului. Audiază cursurile unor specialişti eminenţi, ca Adolfo Venturi. Se iniţiază în arheologie şi arhitectură.

1926 Adevăratul debut poetic, cu poezia de dragoste Nova mihi apparuit Beatrix. Ia parte la şedinţele cenaclului „Sburătorul", unde este remarcat de Eugen Lovinescu.

1926—1928 — Profesor la liceul „Gh. Şincai" din Bucureşti.

1927 Publică intens în revistele „Viaţa literară", „Sburătorul", „Sinteza", „Gândirea".

1928 E profesor la liceul „C. Diaconovici-Loga" din Timişoara. Se căsătoreşte cu Alice-Vera Trifu.

1931 Publică, în „Viaţa românească", fragmentele din „Viaţa lui Eminescu".

1932 În „Adevărul literar şi artistic" şi în „România literară" publică alte fragmente din Viaţa lui Mihai Eminescu *şi din romanul* Cartea nunţii.

În editura „Cultura Naţională" apare volumul Viaţa lui Mihai Eminescu, *strălucit debut al lui George Călinescu în istoria literară.*

1933 Apare romanul Cartea nunţii.

George Călinescu este numit codirector al revistei „Viaţa românească" (împreună cu Mihai Ralea).

Apare ediţia a doua, revăzută, a studiului Viaţa lui Mihai Eminescu.

1934 George Călinescu studiază, la Biblioteca Academiei, manuscrisele eminesciene.

1935 Apar două volume Opera lui Mihai Eminescu. Cultura. Descrierea operei.

1936 Apar alte două volume Opera lui Mihai Eminescu. Cadrul psihic. Cadrul fizic. Tehnica. Analize. Eminescu în spaţiu şi timp.

23 noiembrie George Călinescu îşi susţine doctoratul la Iaşi cu teza „Analiza literară a unui manuscris eminescian: Avatarii faraonului Tlà".

1937 Reia activitatea la „Viaţa românească".

Este conferenţiar provizoriu de critică şi estetică la Facultatea de Litere din Iaşi.

Îi apare culegerea Poezii.

1938 Publică Viaţa lui Ion Creangă, Enigma Otiliei *şi ediţia a treia, revăzută şi completată cu aparat critic, a studiului* Viaţa lui Mihai Eminescu.

Călătorii în Franţa şi Italia.

1939 George Călinescu editează, la Iaşi, „Jurnalul literar", foaie săptămânală de critică şi informaţie literară. Publică volumele Principii de estetică, Liviu Rebreanu, Tudor Arghezii.

1941 Publică Istoria literaturii române de la origini până în prezent.

1943 Debutează în dramaturgie, cu piesa-parabolă Şun sau calea neturburată (mit mongol).

1944 George Călinescu întemeiază ziarul „Tribuna poporului". Este numit profesor titular la Catedra de Istorie a Literaturii Române Moderne de la Universitatea din Iaşi.

1945 Apare Istoria literaturii române. Compendiu.
Este numit şef al Catedrei de Literatura Română Modernă de la Facultatea de Filozofie şi Litere din Bucureşti.
E director al revistei „Lumea".

1946 Apare volumul Impresii asupra literaturii spaniole.
În ediţia a II-a (revăzută) apar romanul Enigma Otiliei şi Istoria literaturii române. Compendiu.

1948 Devine membru activ al Academiei Române.
E director al Institutului de Istorie Literară şi Folclor (ulterior — Institutul de Istorie şi Teorie Literară).

1952 Devine redactor responsabil al revistei „Studii de istorie literară şi folclor" (din 1964 — „Revistă de istorie şi teorie literară").

1953 Apare romanul Bietul Ioanide.

1954 Elaborează studiul Nicolae Filimon.

1956 Volumul Studii şi conferinţe.
Ediţia a III-a, cu modificări, a romanului Enigma Otiliei.

1959 Vede lumina tiparului monografia Nicolae Filimon.

1960 Este numit profesor onorific la Catedra de Istorie a Literaturii Române de la Facultatea de Filologie din Bucureşti.
Apare volumul Scrinul negru.
Organizează, acasă, spectacolul cu piesele sale Phedra, Secretarii domnului de Voltaire, Răzbunarea lui Voltaire, Soarele şi luna.
Începe să lucreze la piesa Ludovic al XIX-lea.

1961 Ediţiile a V-a şi a VI-a (definitivă) ale romanului Enigma Otiliei.

1962 George Călinescu scrie monografia Gr. M. Alexandrescu. (Viaţa şi opera).

1963 Volumul de versuri Lauda lucrurilor.

1964 Este numit şef de catedră onorific la Facultatea de Filologie din Bucureşti.

Îi apare volumul Cronicile optimistului.

Vede lumina tiparului ediţia a IV-a, revăzută, a Vieţii lui Mihai Eminescu.

E distins cu Premiul de Stat pentru întreaga activitate literară.

În revista „Teatru“ e publicată piesa Ludovic al XIX-lea.

La Iaşi este jucată piesa lui George Călinescu Tragedia regelui Otakar şi a prinţului Dalibor.

Văd lumina tiparului volumele Vasile Alecsandri, Teatru, *romanul* Cartea nunţii *în* Opere.

12 martie George Călinescu încetează din viaţă.

Institutul de Istorie Literară al Academiei Române începe să-i poarte numele.

Post-mortem sunt reeditate majoritatea operelor lui G. Călinescu, unele — de mai multe ori.